

LUDMILA SVOZILOVÁ ZVRAČENOST

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

2026

ZVRÁCENOST

Text © Ludmila Svozilová, 2026

Ilustrace obálky © Ludmila Svozilová, 2026

Redakce: Martin Štefko

Korektury: Zuzana Pallová

Sazba a grafické zpracování: Michal Březina

Sazba e-knihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2026

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-7711-012-9

ISBN 978-80-7711-013-6 (PDF)

ISBN 978-80-7711-014-3 (ePub)

ISBN 978-80-7711-015-0 (MOBI)

Příběh je inspirovaný kriminálním případem z devadesátých let, ale samotné postavy i jejich osudy jsou na něm zcela nezávislé a fiktivní. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami je nezamýšlená a čistě náhodná.

*Má milá
jakby tohle všechno stalo se už tenkrát
kdy pavouci nad tebou snovali sítě*

Ivan Martin Jirous: Okuje (Torst, 2008)

Komu: jiri3.hol_bek@gmail.com

Předmět: Valérie

Pořád mám uložený Váš soukromý e-mail. Dal jste mi ho pro případ nouze a já ho nikdy nepoužila. Dnes mi připadá přinejmenším zvláštní, že jsem ho za celé ty roky nevymazala. Možná se stal jakousi zálohou pro případ, kdy bych znovu potkala jeho. Nepřiznala bych si to, ale nejspíš právě v to jsem v hloubi duše doufala. Že tu zrudu najdu.

Šok, který přišel, když se to nakonec skutečně stalo, byl příliš velký. V prvních chvílích jsem vůbec nevěděla, jak budu dál žít. Volala jsem Vám do práce. Prý jste už před třemi lety odešel do důchodu. Telefonní číslo jsem pochopitelně nedostala. Jen otázky – kdo jsem a o co se mi jedná? Soukromá věc, odbyla jsem tu aktivní slečnu. S panem kapitánem se spojm jinak.

Doufám, že se máte dobře. Že jste zdravý a paměť Vám funguje. Nemám už nikoho jiného, komu bych dokázala důvěřovat. Teprve teď, když se nad tím zamýšlím, s lehkým úděsem zjišťuji, že jsem někoho takového neměla nikdy. Nevěřila jsem ani Vám. Jen jste se ke mně choval citlivě.

Můj další život byl smutný a spletitý. Sedím na posteli v pronajatém pokojíku. Notebook představuje kromě pár kusů oblečení a kosmetiky jediný majetek, který ještě mám. Je to řízení osudu, že jsem ho zatím neprodala, abych měla na chlast? Na něco takového jsem nevěřila nikdy. Za pojmem osud se skrývá alibismus ubožáků, neschopných vyrovnat se s vlastním podělaným životem. Jak bychom mohli něco ovlivnit, když představujeme jen figurky jakési pochybné, úchylné deskové hry a ten, co hází kostkou, nás pak bez lítosti posune na místa, kde jsme se nikdy nechtěli octnout. Vy tomu věříte? Kdo potom drží v prstech třeba

zrovna Vašeho avatara? Bůh? Dábel? Karma? Vesmír? Vědět, kdo z nich ze mě vyrobil součást téhle kruté hry, plivla bych mu do obličeje.

Zatím netuším, co udělám. Prsty na klávesnici mi zachraňují poslední zbytky zdravého rozumu. Viděla jsem ho. Žije. Změnil si jméno a příjmení, přesně jak jste předpokládal. Výčitky svědomí evidentně nemá. Je hezký, zazobaný a patřičně sebevědomý.

Budu ho sledovat. Vím, že byste mi to neschválil. Příliš nebezpečné, podotkl byste. Nic pro osamělou starší ženu jako vy. Chcete snad šlapat na paty dravci, skrytému mezi ovečkami? Na to Vám kašlu. Už dávno jsem o všechno přišla. Co, kromě vlastního života, bych ještě mohla ztratit? Stanu se ohařem čenichajícím v jeho stopách. Uvidí se, kam až mě dovedou.

Rozhodla jsem se, že pro Vás všechno sepíšu. Trochu pochybná pojistka, když ani nevím, jestli je tenhle Váš e-mail ještě aktivní. Možná na něj nechodíte. Možná jste si dávno zřídil jiný. Tím se nehodlám zabývat. Budu se chovat, jako bych si byla jistá, že ho otevíráte každý den. Přidávat přílohy. Fotografie. Odešlu ho kompletně, teprve až přijde čas.

Dostanete ho, jestli přežiju.

Nebo Vám také nepřijde nikdy.

Příloha 1

21. července 2023

Musela jsem vedle nich projít, abych se dostala ke schodům do suterénu. Trvalo mi to neúnosně dlouho a celou tu dobu jsem z něj nedokázala spustit oči. Když jsem se prosmekla kolem jeho židle, vzhlédl a krátce mě přejel chladným, fialkově modrým pohledem.

Schody k záchodkům jsem sešla s rukama křečovitě sevřenýma kolem zábradlí. Každý další stupeň mě srážel hlouběji do jiskřivé, černozelené tmy. Vůbec nevím, jak jsem se dostala do kabinky. To, co mě pohltilo, nemělo dno. Nebylo v něm nahoře ani dole, jen zima tak strašná, že mi nedovolila se nadechnout. Ohlušující hukot v hlavě. Černo před očima.

Určitě jsem zvracela, ale nepamatuju si to. Probral mě chlad. Vnímala jsem jen tlumené poblikávající světlo. Tmavozelené otlučené kachlíky na zdi. Tlak u srdce. Bolest za krkem. Klečela jsem na dlaždicích zhroucená nad záchodovou mísou a do tváře mě studil vlhký porcelán. Opřela jsem o ni dlaně a nadzvedla se. Prsty mi sklouzly po něčem lepkavě mazlavém. Křečovitě jsem sevřela okraj mísy. Pach dezinfekce a staré moči mi znovu zvedl žaludek a vyrazil z něho poslední zbytky žaludečních šťáv.

„Zvedni se!“ nařídila jsem si polohlasně. „Vstávej. Nechceš tu zůstat, s hlavou těsně nad hladinou obsahu vlastního žaludku, že ne?“ Koleno nacpané do mezery mezi mísu a okachlíkovanou zeď už stačilo ztuhnout, jako by zamrzlo do ledu. Ztěžka jsem se narovнала, otočila se k záchodu zády a po paměti spláchla, abych se nemusela dívat dovnitř. I tak se mi žaludek svíjel ještě dlouho potom, co už v něm nic nezbylo.

S klapnutím dveří od kabinky se vrátila hrůza. Co se mi vlastně stalo? Šla jsem z práce. Pršelo. Mokrá

větrovka na židli v hospodě. Polévka. Objednala jsem si dršťkovou. A velký rum jako vždycky. Bydlím tady. Mám tu pronajatý pokoj.

Někdo přišel. Usedl ke stolu na druhé straně lokálu a zdejší servírka Daniela se k němu okamžitě přihrnula. Vysoký chlap. Blondák, napadlo mě. Její typ. Obličej mu mizel ve stínu, ale jeho pohyby mě okamžitě udeřily do očí. Jsou věci, na které nezapomenete. Způsob chůze. Náklon hlavy. Ruce. Gesta. Jak je možné, že pořád vypadá jako kluk? Jako by se ho čas skoro nedotkl.

Sedí v lokále, došlo mi. Pije kafe a vtipkuje s číšnicí nad jejím notebookem. Těch dvacet let se na něm zase tolik nepodepsalo. Bestie bez svědomí nejspíš nestárnou. V obličejí se změnil jen trochu. Dospěl. Už to nebyl ten útlý chlapec s andělským výrazem. Kudrny měl krátce ostříhané a jejich dětsky plavá blond o dva odstíny ztmavla.

Ani bych nepotřebovala vidět jeho tvář, projelo mi hlavou, když jsem si v chodbičce nad umyvadlem oplachovala obličej. Poznala jsem ho, sotva vešel. On mě ne. Proč by si měl pamatovat ženskou, která pro něj nikdy nic neznamenal? Napustila jsem do dlaní studenou vodu a omyla si oči. Zrcadlo mi nemilosrdně ukázalo všechny neudržované šediny. Oteklé kruhy pod zarudlýma očima. Vrásky. Je mi teprve třiapadesát, ale vypadám minimálně o deset let starší. V tuhle chvíli to představuje nespornou výhodu. Bod pro mě.

Nahoru jsem se vracela schod po schodu jako stařena. Nohy se mi trásly. Studené ruce. Celá místnost se houpala jako na vodě. Pořád se mi špatně dýchalo. Stůl, u kterého ten člověk ještě před pár minutami klábošil se servírkou, byl prázdný. Došourala jsem se k židli a ztěžka usedla. Moje taška naštěstí zůstala na místě. Ulevilo se mi.

„Není vám nic?“ Daniela si mě znepokojeně měřila. „Jste strašně bílá. Neměla bych vám radši zavolat rychlou?“

„Ne, děkuju. Už jsem v pořádku. Mívám problémy s tlakem,“ usmála jsem se na ni. „Proto ten rum, víte? Zatím to spolehlivě fungovalo. Bohužel tentokrát mi nějak nesedl.“ Měla bych brzdit, usoudila jsem při pohledu na její ostražitý výraz. Moc mluvím.

„Stejně byste se měla nechat prohlédnout. Srdce a tak.“

„Jste hodná. Zítra jdu na kontrolu, tak to s panem doktorem proberu.“

„Mám vám nechat ohřát tu polévku?“ Moje odpověď ji nejspíš uspokojila, ale pořád se neměla k odchodu. Vypadala lehce znepokojeně. Viditelně zanedbaná, hubená a neupravená alkoholička středního věku, ohodnotila mě. K bezdomovectví má slušně nakročeno, ale zatím platí. Ještě aby to tady s ní seklo. Za chvíli se začnou trousit večerní hosti a záchranka nebo rovnou funebráci, to by nebyla zrovna ta pravá reklama. Holka, které nic nejde. Majitel ani netuší, jaký poklad zaměstnává. Vzpomněla jsem si, jak před pár dny profesionálně kmitala mezi stoly připravená vyrazit po práci do kina. Na Barbie, jak jsem pochopila. Skoro každý, kdo tenkrát na premiéru té ptákoviny vyrazil, se stylizoval podobně. Bílé šortky a tričko. Sladce růžový svetřík. Bělostné tenisky. V jejím případě nechybělo ani to správně štíhlé pevné tělo a zakroucené řasy. Dlouhé nohy. Daniela od Mattela. Snad jen ta prsa má naštěstí ještě vlastní a ne silikonová. Dokonalá Barbie. Vali by... Odvrátila jsem tvář, aby mi neviděla do obličeje. Představa Valérie, zářivě blondatá a panenkovsky růžové, pohodlně usazené

v sametovém křesle místního multikina vedle nějakého pitomce; Valérie zobající ze sáčku popkorn, aniž by odlepila oči z plátna, mi vehnala slzy do očí.

„Už nebudu jíst. Klidně to vylejte,“ pobídla jsem Danielu. „Půjdu nahoru. Tak na hodinku si lehnu. Nohy na polštář, znáte to. Budu v pořádku.“

„Kdyby něco, zavolejte.“ Hbitě otřela stůl a odvlála s mojí nedojedenou porcí do kuchyně.

Ležela jsem na posteli. Nestačila jsem se ani svléknout. Čelo i spánky mi kdosi surově narval do porodnických kleští a teď je vši silou mačkal. Bolest, jiskřící před očima, mě pořád nutila zvracet. Z posledních sil jsem ze skříňky v koupelně vyhrabala tři ibalginy a zapila je ledovou vodou. Mokřý ručník na čelo. Cítila jsem sucho v ústech. Trýznivou chuť na panáka. Ne, toho ne. Situace se změnila. Teď už pít nebudu.

Jak to, že nepřišel o svůj chlapecky krásný obličej? Co to znamená pro mě? Ano, doufala jsem, že ho časem najdu. Zjistím, kam se vypařil. Jak vypadá, co dělá. Dvacet let mi v srdci kvasil vřed, co mě zabíjel, a zároveň držel při životě. Hnisavá rána se nezahejí, dokud ji neotevřete a nevyčistíte. Kdo jiný než já by to měl udělat? Vy sám přece nejlíp víte, že to, co nazýváme spravedlností, je slepé a bezmocné jako právě narozené kotě.

Dvacet let mě ničily myšlenky na smrt a pořád nemohu sebrat odvalu. Co si, konkrétně Vy, kapitáne, myslíte o sebevrazech? Za svoji kariéru jste jich musel vidět víc než dost. Tenkrát jste mi připadal jako sebevědomý muž se srovnanými hodnotami. Osobně si neumím představit, že by si člověk Vašeho typu zatoužil sáhnout na život. Já tuhle vnitřní sílu dávno

ztratila. Snad za to částečně mohou i ponuré deštivé dny jako ten dnešní. Most nad Vltavou, který jsem musela přejít, abych se dostala až sem. Seděla jsem v suchu restaurace a chystala se sníst právě donesenou horkou polévku, a vlhká podlaha železničního mostu přesto odmítala opustit mou hlavu. Škvíry mezi prkny. Černá voda pokrytá pěnou. Nemohla jsem od ní odtrhnout oči. Byla plná sražené krve a nažloutlého hlenu. Zbabělá huso! skřehotala. Na co pořád čekáš? Nedokážeš snad přelézt zábradlí?

Netušila jsem, jak výjimečný den v mém životě právě nastal. Když jsem odpoledne vešla dovnitř, nikdo si mě nevšimal. Setmělo se a Daniela rozsvítila. Umělé světlo házelo ve skleničce rumu narudlá zrcátka. Zvedla jsem ji a obrátila do sebe. Měla bych si koupit celou lahev. Odnést ji do pokoje, vleže na posteli ji vypít a pak si podřezat žíly. Nebo dole na záchodě? Seděla bych v té mrňavé kóji na dlaždicích a předloktí držela nad mísou, aby krev předčasně nepodtekla pode dveřmi. Nahmatala jsem v kapse zavírací nožík a zkusila ostří. Potřeboval nabrousit. Vyhrnula jsem si rukáv a prohmatala paži. Ještě tak vědět, kam říznout, abych měla jistotu a moc to nebolelo. Určitě by to bylo příjemnější než polykat ledovou vodu. Každou volnou, klidnou, *prázdnou* chvíli si pohrávám s vidinou ticha a tmy. Měla bych konečně sebrat sílu. Ukončit tu bolest. Usnout a už se neprobudit. Ale ne dřív než on.

Tolik let si představujete, jak se zachováte, až ta chvíle přijde a vy ho znova uvidíte. Přestala jsem věřit, že se toho dožiju. Nikdy jsem nebyla statečná. Možná jsem ve skrytu duše prosila Boha, aby na to nikdy nedošlo. Najednou jsem ho měla nadosah. Netušil, jak blízko mu jsem. Už jako dítě pohrdal

lidmi a obzvlášť staršími ženami. Nezajímají ho ani dnes. Dělá velkou chybu, ale naštěstí o ní neví.

Plán, napadlo mě otupěle, když tlak v hlavě konečně ustoupil. Bude to chtít vymyslet plán. Usnula jsem.

Příloha 2

23. července 2023

„Petr Malík,“ řekla Daniela, když mi druhý den odpoledne přinesla guláš. „Ne, není to můj kluk. Opravoval mi noťas.“ Lehce si povzdechla. „Pěkněj je, ale nemá zájem. Jsem ráda, že už se cítíte líp,“ obrátila list.

„Kolik vás to stálo?“ Využila jsem momentální malé obsazenosti lokálu a rychle nahodila udičku. „Můj notebook si o servis říká už dlouho. Poslední dobou se každou chvíli kousne.“

„Petr je kolenovrt,“ opáčila trochu znechuceně. „Kdybych sehnala někoho jinýho, zrovna jemu bych si určitě neřekla. Na druhou stranu tohle fakt umí.“ Zahrabala v peněžence a vytáhla vizitku. „Klidně si ji nechte, a kdyby něco, zavolejte mu. Já už ji nepotřebuju, mám jeho číslo uložený. Řekněte mu, že kontakt jste dostala od Daniely. Ale je fakt dost drahej,“ dodala s pohledem na můj sešlý exteriér.

„Neříkejte mu, že jsem se na něj ptala,“ prohodila jsem trochu stísněně a doufala, že si toho nevšimne. „Víte... já... asi bych na to stejně neměla.“

„Chápu,“ usmála se. „A dojděte si k tomu doktorovi. Nevypadáte zrovna svěže.“

Uvědomila jsem si, že se mi klepou ruce. Darovaná vizitka mě pálila v prstech jako žhavý uhlík. Před sebe na stůl jsem ji položila, až když Daniela zapadla zpátky do kuchyně. Písmena mi těkala před očima.

Petr Malík. Mohla jsem se splést? Ne, to jistě ne. Na malou chvíli jsem mu pohlédla do očí. Byly stejné jako tenkrát. Někde až vzadu, dobře zasunuté a schované, odpočívalo cosi ledového, ostrého jako břitva a rychle si mě to prokleplo. Můj předčasně zestárlý

obličej mu naštěstí nic nepřipomněl. Obyčejná baba, co jde na hajzl. Ještě teď mám husí kůži.

Správce sítě, IT specialista. Vzala jsem tu kartičku do ruky a snažila se ovládnout třas. Firma *POLYGLOT* se sídlem na Smíchově. Něco mi to připomínalo. Možná už týdný chodím kolem, aniž bych tušila, kdo uvnitř pracuje. Představa, že na vizitce najdu soukromou adresu, byla pochopitelně naivní.

Žádný Rostislav Sacher. Petr Malík. Je to logické. Ani já už nejsem Marie Kovářová. Je mi jasné, že můj mail Vás musel zaskočit. Žádnou Helenu Tábořskou přece neznáte. Vysvětlení je prosté. Po rozvodu jsem se odstěhovala a odstříhla se od všeho, co by mě se starým životem mohlo spojoval. Od rodiny, města, kde jsem žila, od přátel a sousedů. Změna jména a příjmení byla jen jedním z prvních kroků. Proč by totéž nemohl udělat on?

Vybral si jméno, co zní tak obyčejně. Dokonale neškodně. Péťa. Znovu se mi obrátil žaludek. Jak je možné, že jsem ho potkala jen týden před tím strašným výročím?

„Možná se mu ozvu po výplatě,“ naznačila jsem Daniele, když si ode mě brala prázdný talíř. „Bydlí někde poblíž?“

„Dojíždí.“ Daniela se zamyslela. „Vlastně vůbec nevím odkud. Z nějaký díry kousek od Berouna? Ne že by neměl auto. Jezdí starší audinou, ale vypadá to, že vlak se mu vyplatí víc. Prachy,“ zamnula palcem o ukazováček. „U pumpy mu to musí rvát srdce. Je to škrt.“ Znělo to rozladěně. Evidentně ji s cenou za opravu notebooku nenadchl. To je dobře. Necítí se mu zavázaná a nebude mu chtít mermomocí dohazovat další kšeft. Mohl by si mě prohlédnout pozorněji, a o to pochopitelně ani trochu nestojím.

Vlak se mu vyplatí víc než auto? Zajímavé. Takže to nebude mít daleko. Jinak by cesty vlakem, vzhledem k častým výlukám a zpožděním na téhle trati, tak snadno nedával.

„Zapomeňte na to, Danielo,“ vykouzčila jsem úsměv. „Pochopila jsem, že služby pana Malíka se pohybují mimo moje finanční možnosti. Poprosím kolegyni v práci, má šikovnýho vnuka. Dostane pár stovek na útratu v mekáči a ten můj křáp taky rozchodí.“

Zaplatila jsem a vypadla. Blížil se čas, kdy by se tu mohl zastavit cestou z práce. Potkat se s ním tváří v tvář jsem zatím nehodlala.

Prošla jsem průjezdem a vykročila na ulici. Venku setrvale přšelo. Něco mezi mžením a jemným deštěm. Vypadalo to, jako by se i obloha před chvílí vyzvracela a teď na osamělé chodce zhnuseně prskala poslední drobné kapky nakyslých slin. Chodník byl téměř pustý, jen na tramvajové zastávce se hlasitě dohadovaly dvě cikánky. Natáhla jsem si na hlavu kapuci a přeběhla silnici směrem do parku. Popravdě jsem vůbec nevěděla, jak pokračovat. V noci v posteli mi všechno připadalo snadné. Upíchnu se někam na lavičku blízko nádraží. Budu sledovat východ z restaurace. Je to docela jednoduché. Stačí ho nepropást. Přilepit se mu na záda a nastoupit s ním do vlaku. Zjistit, kde žije. Najít jeho *hnízdo*.

Skutečnost s mými představami příliš nekorespondovala. Ostře foukalo a navzdory kapuci jsem byla za pár minut úplně provlhlá. Nerozhodně jsem přešlapovala na asfaltové cestičce a zuby mi drkotaly zimou. Sednout si v tom mokru nebylo kam. Pak jsem si dala malý okruh ke kašně a zpátky. Pořád dokola, hlavně nespustit oči ze vchodu do restaurace. Trochu

kontraproduktivní. Osamělá promoklá ženská uprostřed deštěm vylidněného parku. Ještě chvíli tu budu dupat a dočkám se maximálně kontroly ze strany hlídky městské policie. Obešla jsem opilce, který jen kousek od lavičky vyprazdňoval obsah svých střev, a vykročila jsem směrem k nádraží.

Rostíku. Nebo Pěťo, pomyslela jsem si. Na jídlo nechodíš pravidelně. Tudíž je možné, že dneska ani nedorazíš. Nebo v tom počasí vytáhneš auto. Nic nezkazím, když zalezu dovnitř. V hale bude aspoň sucho.

Přece to nevzdám.

Můj bývalý by to nazval posedlostí.

Přestaň se tím konečně zabývat. Přestaň na to myslet! Vždyť už nemluvíš o ničem jiném! Jsi tím klukem prolezlá jako morem! Patříš na psychiatrii!

Byla to naše dcera! polemizuju s ním v duchu ještě dnes. *Copak si na ni nevzpomínáš?* Jistě, pár piv v hospodě setře bolest jako špinavej hadr. Je o tolik jednodušší zapomenout. O tolik *bezpečnější*. Ne ty, to já šla dovnitř té hnusné budovy. Já se k ní musela sklonit a říct: ano, to je moje dcera. Tys seděl na chodbě a brečel. Nevíš, jaké to bylo, dívat se na zbytky jejího obličeje. Chtěla jsem, aby ji odkryli celou.

Od té doby piju.

Moje Valérie.

Doufám, že toho, kdo tohle udělal, chytíte, řekla jsem Vám. *Protože jinak ho najdu sama a zabiju ho.*

V hale jsem trčela do setmění. Koupila jsem si v automatu kávu a cucala ji na lavičce otočená tak, abych pořád viděla na příchod k nástupištím. Kolem půl sedmé jsem to vzdala. Předstírání, že čekám na někoho, kdo má přijet zpožděným vlakem, už trvalo

příliš dlouho a já se nechtěla dostat do hledáčku místní ostrahy. Většina těch hochů, včetně týpka, co se mu na zádech skvěl velký rudý nápis VELITEL, připomínala výsledky nějakého nepovedeného genetického experimentu na ostrově doktora Moreaua. Asi by s nimi byla trochu složitější debata. Otočila jsem se k nim prozíravě zády a vyšla ven na chodník. Zatím nedokážu ani odhadnout, kolik odpolední budu nucena obcházet kolem a čekat. Bylo předem jasné, že si mě nikdo z nich nesmí zapamatovat.

Ráno jsem dala výpověď v práci. Nic těžkého. Většinou pracuju načerno jako brigádnice. „Spočítejte mi peníze. Končím,“ řekla jsem. Prý: „Našla sis něco lepšího?“ „Stěhuju se,“ pokrčila jsem rameny. „Je to daleko.“

Po rozvodu jsme prodali dům a manžel mě vyplatil. Něco mi ještě zbylo. Teď se to hodí. Bez alkoholu, s jedním jídlem denně a tím nejlacinějším podnájmem vydržím bez příjmu minimálně půl roku. To musí stačit.

Našla jsem ho. Je ostražitý a jistý si sám sebou. Přesto nemá ani tušení, že se poprvé v životě ocitl v roli lovné zvěře. Nespustím ho z očí. Vložím do toho veškerou svou sílu, trosky inteligence, kterou jsem ještě nestačila propít, celou zbylou sebekontrolu a nakonec ho dostanu.

Příloha 3

4. září 2023

Na Google Street View jsem si našla firmu POLYGLOT. Ani mě nepřekvapilo, že sídlí v Nádražní ulici, přímo v jedné z těch nově postavených kancelářských budov. Museli ji tam přestěhovat nedávno. Možná nebude chodit na jídlo stále do té stejné hospody, napadlo mě trochu znepokojeně. Co když za sebou pořád ještě zametá stopy? Kdyby si vybral jen jedno místo, někdo by ho tam časem mohl poznat jako já. *Hele, nejses ty nějakej Rosta Sacher? Že ne? Omlouvám se, ale jste tomu chlapci strašně podobnej, pane.* To by se mu asi dvakrát nelíbilo. Proto se přece přesunul až do Prahy. Z toho plyne, že číhat jako trouba pořád u stejného podniku je pitomost. Nádraží to zatím jistí, ale jestli se nechci provařit, nemůžu tam oxidovat každý den. Měla bych to střídat. Jeden den na stanici tramvaje před firmou, další před nádražím a v případě slušného počasí v parku. Tam by to bylo nejmíň nápadné, ovšem ne na podzim v dešti a teplotách blízko nuly.

U Anděla jsem na trhu koupila jednu medově žlutou růži a svezla se autobusem na Malvazinky. Nespěchala jsem. Bestie seděla v práci. Nos vystrčí až odpoledne a to už budu na místě. Pomalu jsem došla na hřbitov a na rozptylovém poli položila poupě do trávníku. Zářilo mezi všemi ostatními suchými květy jako sluníčko. Za necelé dva měsíce budou Dušičky, uvědomila jsem si. Valériin dvacátý svátek zemřelých. Sice neleží zrovna tady, ale já si předsevzala, že sem budu chodit stejně, jako bych navštěvovala její hrob doma na Moravě. Jestli existuje duše, měla by být volná, nezávislá na místě i času, ne?

„Vidíš mě?“ zašeptala jsem. „Jsi tu se mnou?“

Pořád drobně pršelo. Zapálila jsem svíčku a doufala, že ji vítr neuhasí dřív, než odejdu. Konečky prstů mi promrzly až do běla, ale styděla jsem se zastrčit si je do kapsy. K mrtvým by měl člověk mít úctu.

„Slibuju ti,“ řekla jsem polohlasně, skloněná nad plamenem, „že spravedlnost přijde.“

Číhala jsem u východu z parku a sledovala tramvajovou zastávku. Mohl samozřejmě přijet metrem, ale to by se musel vracet k Andělu. Trčela jsem tam marně už druhý měsíc a ubíhal mi čas. Klid, nařídila jsem si. Čas je to jediné, čeho mám zatím dost. V tu chvíli se nad přechodem mihla jeho světlá čupřina. Prosmekl se za autobusem a málem mi zmizel v tlačenci. Přidala jsem do kroku. Vlak tam dobíhá každý druhý. Krátký klus před nádražím nemohl nikoho překvapit. V ruce mě drželo držadlo velké plastové tašky. Na dno jsem uložila svetr a nahoru, do mezery nedopnutého zipu, vecpala pytlík s několika zelenými paprikami. Nebylo na mně nic nápadného. Starší ženská s olysalou vlněnou čepicí naraženou až do čela, co do vlaku vleče potraviny minimálně na celý další týden. Do haly jsem doběhla právě včas, abych si všimla, že míří na nástupiště číslo tři. Lístek jsem si koupila pro jistotu až do Berouna a na perón jsem došla, právě když přijížděl vlak.

Kde je? Kde sakra je? Panika, že se mi znovu ztratil, mi skoro podrazila nohy. Nedokázala jsem se ani pořádně nadechnout. Pak mi došlo, že stojí přímo za mnou. Dovnitř se vecpal, aniž by na mě pohlédl, usedl na sklápěcí sedátko a vytáhl telefon. Pošoupla jsem tašku za dveře a stoupla si kousek od něho. Že by se zvedl a pustil mě nebo kohokoli jiného sednout, nehrozilo. Oči měl přilepené k displeji mobilu. Bez

brýlí jsem příliš nerozeznávala, na co se dívá, ale s největší pravděpodobností nic nehrál. Neprohlížel ani Facebook nebo zprávy. Spíš to vypadalo, že projíždí mapy. Třetí stanici za Smíchovem se náhle zvedl a rychle se protlačil k východu. Měla jsem co dělat, abych také stihla vystoupit.

Vím, co si teď myslíte. Že jsem se definitivně zbláznila. Ano, i to je možné. Ostře foukalo a já stála na nádraží s pocitem, že vzduch je plný jemného žhavého písku. Kašlala jsem a slzely mi oči a několik vteřin jsem jen ochromeně sledovala, jak ten chlap pár metrů ode mě přebíhá silnici a mizí za zatáčkou.

„Něco vám upadlo.“ Mladá ženská se psem na vodítku mi podávala dvě papriky. Málem jsem na ně šlápla.

„Děkuju,“ řekla jsem bezmyšlenkovitě a strčila tu svinstvem olepenou zeleninu zpátky do tašky. Pes se o mě otřel a očichal mi ruku. Otočila jsem se ke schodům. Najednou mi došlo, že už je tma.

Příloha 4
19. října 2023

Ve výčepu hospody před nádražím řvala televize. Znáte to, sedíte nad pivem a civíte do obrazovky, aniž byste chtěl, jednoduše jen proto, že ta prokletá věc visí na zdi přímo proti vám a přitahuje oči jako magnet. Běžel v ní nějaký rockový koncert. Nevzpomenou si, co to bylo za kapelu, přestože ji mám dodnes před očima. Barvy a oheň. Světelné efekty. Dunění bicích a temné tóny basové kytary. Vzduch zahuštěný neskrývanou erotikou. Skoro jsem cítila její pach. Ta obrovská, prostor naplňující horká vlna sjednocení zpěváka se všemi, co skáčou a ječí, mi rozbušila srdce. Je tam pro ně a oni ho chtějí. Čekají na každé jeho gesto a on nezklame. Položí se do té žhavé vlny kolektivního šílenství. Nasaje společně sdílenou vášně. Divokost. Stav podobný těžké opilosti, a zároveň cosi jako jasnozření. V tu chvíli je mesiášem okamžiku.

Toužila jsem stát tam s ním, napůl svlečená a křičet. Smějete se?

Sama jsem nikdy nic podobného nepoznala. Ani bych to nedokázala. Doma mě vychovávali k tomu, abych se držela v pozadí. Byla jsem obyčejná holka, budoucí kuchyňská puťka. Můj názor nikdy nebyl důležitý a raději bych si ho měla nechat pro sebe. *Hlavně se moc neprojevuji*, sykla by matka. *Co by tomu řekli lidi?* Přeloženo do běžného jazyka, znělo by to asi takhle: Uvědom si, že nejsi nic jiného než bezvýznamná maloměstská pipka, jeden z těch šedých kamíneků, tvořících pozadí úchvatný mozaiky života. Nikoho nezajímáš a podle toho se chovej.

Valérie taková nikdy nebyla. Valérie by se nedala spoutat.

Bydlím v hotelu Cukřenka. Stojí přímo proti nádraží, což je kromě ceny za pokoj s příslušenstvím jeho snad jediná výhoda. Když jsem poprvé vešla dovnitř, do nosu mě udeřil pach špíny a zatuchliny. Jako ve zrušeném zverimexu, kde za sebou zabouchli dveře, aniž by vytřeli poslední zvířecí exkrementy. Kupodivu jsem nevycouvala. Za ty roky, co se jako středně těžká alkoholička plahočím po nejružnějších ubytovnách, už s něčím podobným nemám problém. Pokoj s oknem na ulici a výhledem na vlakové nástupiště pro mě představoval cosi jako pokyn osudu. Ještě ten samý den jsem se odhlásila z bydlení na Smíchově a přestěhovala si věci.

„Co tak najednou?“ Daniela si ode mě vzala klíče. Sice se ptala, ale bylo jasné, že můj další život je jí lhostejný.

„Stěhuju se za prací,“ odbyla jsem ji.

„Fajn,“ řekla netečně. „Tady se mi podepište.“

První dva týdny mi zabralo bloumání po městě. Procházela jsem ulicemi a přemýšlela, kde bych na jeho místě chtěla bydlet. Určitě raději dál od centra. Nejspíš na kraji zástavby a s minimem sousedů. Nikdy jsem nevěřila, že někdo jako on se jen tak začlení mezi normální populaci. Je skvělý manipulátor, to ano. Už tenkrát si kolem prstů omotal policisty i lékaře. Mimo Vás a psycholožky, co ho vyšetřovala. *Využívá svůj nevinný, andělský vzhled, naznačila. Kdo by podezíral tak jemného chlapce z čehokoli zlého? Stačí, aby na vás upřel ta svoje tmavomodrá kukadla. Ve skutečnosti se jedná o sadistického psychopata bez naděje na nápravu.*

Nemůže bydlet moc na ráně. Žádní zvědaví sousedé. Do jeho života nikdo čenich strkat nebude.

Ani Vy, kapitáne, jste nevěřil, že se jednalo o pouhý pubertální excés. Moje Valérie jen měla smůlu, že byla první. Nikdy jste o tom nemluvil, ale vyčetla jsem to z Vašich reakcí. Z bezmoci, že neexistuje možnost, jak ovlivnit nebo zvrátit jeho nevyhnutelný další vývoj. Ochránit před ním nic netušící okolí.

Odpoledne trávím čekáním u okna a sledováním vlaků. Několikrát se mi na něj povedlo nalepit, ale nepřeháněla jsem to. Většinou vystoupil a šel si nakoupit něco k jídlu. Občas si odskočil na poštu. Zjistila jsem, že existují dvě nejčastější trasy, kudy chodí domů. Našla jsem místo, kde se protnou, a dál už pokračuje jedinou, vždycky stejnou ulicí.

Chodím s vodítkem v ruce. Je to trochu úsměvné, ale když vypadáte, že na volno venčíte kdesi v dálce pobíhajícího čokla, nikdo vás nepodezírá ze špehování.

U kostela, kde se cesta dělí, na mě chvíli zíral. Vytáhla jsem z kapsy píšťalku a zapískala. „Rony!“ zavolala jsem. „Rony!“ Otočil se ke mně zády a vydal se nahoru. Byla jsem zpocená až na zádech a nohy se pode mnou chvěly tak, že mě to donutilo usednout na nejbližší lavičku. Takhle ne, napadlo mě, když jsem se konečně uklidnila. Tohle bylo o fous. Musím si natrénovat sebeovládání. A hlas. Jestli mě zatím nepoznal podle obličeje, barva a tón hlasu by mě mohly snadno zradit. Co kdyby si vzpomněl, jak jsem za ním jednou přišla do pašáku? Nechtěli mě tam pustit. Musela jsem využít jediný vhodný okamžik, kdy nastoupila nová vrátná, a prohlásit se za uklízečku. Nechápu, jak mi to mohlo projít.

Musela jsem ho vidět. Podívat se mu do očí.

Proč jsi to udělal? chtěla jsem se ho zeptat. Proč sis vybral zrovna ji?

Seděla jsem na lavičce a prsty v tenkých teniskách mě zábly. Nebylo to jen zimou. Existují i vzpomínky, co dokážou spolehlivě rozechvět ruce i nohy.

Lezla za mnou. Nikdy nezapomenu na jeho odporný, křivý, samolibý úsměv. *Byla první na řadě,* sykl tak, aby ho mimo mě nikdo další neslyšel. *A mně se to líbilo.*

Zvedla jsem se až za tmy. S večerem začínalo mrznout. Déšť, co od rána nepřestával padat, se změnil v drobnou ledovou krupičku. Ležela na zemi jako kousky skla. Vrátila jsem se do hotelu. Na okně stála neotevřená lahev rumu. Anestetikum. Náplast na rozedranou duši. Poslední pokušení Marie Kovářové. Vylila jsem ji do záchodu.

Ještě to nevíš, hochu, ale tvůj čas vypršel.

Konečně vím, kudy chodí domů. Na jednu stranu se mi ulevilo a na druhou ve mně vzrostlo napětí. Musela jsem čekat, protože husté sněžení a mrazivé počasí, vyvolané jakousi předčasnou studenou vlnou, zahnało lidi do jejich domovů a osamělá ženská potulující se kolem lesa by někomu mohla připadat nápadná. Trvalo celý další týden, než se vyjasnilo natolik, abych si znovu začala hrát na potrhlou babu ochotnou vylepšovat svou mizernou kondici téměř za každého počasí.

Na okraji města jsem uprostřed kopce objevila ulici, která na svém konci přechází v lesní cestu. Z jedné strany stráň porostlá vysokými stromy, z druhé pouhá tři popisná čísla. Poslední stavba vypadá zdánlivě opuštěně. Nemít novou střechu, už dávno by se musela začít rozpadat. Stála jsem nad ní, skrytá mezi keři, a pozorovala neobvykle široký balkon obklopující ve výši prvního patra tři

z jejích obvodových zdí. Vypadal, jako by ho okolní les už dávno téměř pohltit. Podlaha zarostla vodou nasáklým mechem a dlouhou, uschlou lesní trávou. Špičatá stébla trčela proti olověné obloze a vlnila se ve větru. Okna bez záclon. Dveře do suterénního bytu připomínaly vchod do sklepa. Kdosi je zaházel kusy ohnilého dřeva, rezavými kbelíky a prázdnými plechovkami od barev. Tam dole se nebydlí už roky. Vždyť ty dveře ani nepůjdou otevřít. Vrátila jsem se na cestu a usedla na zídku. Měla bych aspoň rozepnout botu a předstírat, že vyklepávám kamínek. Sousední dům prázdný určitě nebude. Za plotem jsem zaslechla kokrhání kohouta. Kdákání slepic. Nejspíš malé hospodářství. Chvilí jsem čekala, ale nikdo nevyšel, aby se zeptal, co tu tak dlouho pohledávám. Obrátila jsem pozornost zpátky k opuštěnému stavení. Hlavní vchod, hned vedle prosklené verandy, situovaný směrem na jihovýchod, měl výhled na vrata do ulice a boční stěnu sousedního domku. Za zrezlou kovovou bránou jsem si všimla zaparkovaného auta. *Má starší audinu*, vybavila se mi Daniela. Ve značkách aut se nevyznám a tohle ode mě stálo daleko, ale ráno jsem Petra viděla odjíždět vlakem. Pomalu jsem se zvedla a vrátila se na ulici. Za oknem sousedního domu se pohnula záclona. Těžce jsem došlápla a předstírala, že kulhám. Tohle budu muset nějak pořešit. Chce to sportovní oblečení. Hůlky, ty budou nejlepší. Image starší dámy, co se dala na hubnutí, zafunguje spolehlivě. A od jara přiberu košík na houby.

Jsem si jistá, že bestie, kterou hledám, bydlí právě tam. To místo má atmosféru jako nora pavouka sklípkaná. Dnes to monstrum nebylo doma. Neví, že kolem jeho doupěte slídí odplata.

Co chcete dělat, Marie? zeptal byste se mě. *Proč tohle všechno podnikáte?* Zbytečné otázky. Vy to přece víte. Dávno nejsem ta vyděšená, zmatená a zoufalá mamina. Marie Kovářová, kterou jste znal, zmizela v čase. Jmenuju se Helena. A nemějte strach. Budu opatrná. Nenápadná. Zapišu každý jeho krok a podrobím ho analýze. Než začnu jednat, chci o něm vědět všechno. Z mé strany nemůže čekat žádný soucit. Svoje šance už dávno promarnil a další nedostane. Jediné, co ještě může přijít, je spravedlnost. Jestli existuje peklo, já už v něm jsem. Brzo se tam podívá i on.

Neměla bych mu říkat Rostó ani Petře. Žádné z těch jmen nedokážu vyslovit. Slabiky mi rostou na jazyku. Způsobují dávení. Dřív pro mě byl zrůda. Bezcitná šelma. Jak ho ve svých vzpomínkách nazýváte Vy, kapitáne? Přejmenovat člověka, který ve mně budí hrůzu až k mdlobám, není jednoduché. Nemusí ani promluvit. Stačí si vybavit jeho obličej, aby se mi rozklepaly nohy a chtělo se mi zvracet.

Nenávidím ho. Děsí mě.

Jestli ho chci dostat, musím se zbavit strachu. Škoda že se Vás nemůžu přímo zeptat. Ze své praxe víte, jak moc je důležité správně pojmenovat to, čeho se bojíme. Jak jinak bychom tomu vůbec dokázali čelit? Určitě byste mi poradil. Co třeba Úchyl? Ne, hanlivá přezdívka v jeho případě vhodná nebude. Mimo strachu by časem mohla vymazat i většinu potřebné ostražitosti. A on rozhodně není pitomec. Už jako dítě měl extrémně vysoké IQ a jistě zůstává velmi opatrný. Dívat se na něj jako na směšného hlupáka by mi nepomohlo.

Krásný mladý muž, a zároveň smrtelně nebezpečná lidská kreatura. Vlkodlak ve své skryté podobě. Jekyll a Hyde dohromady.

Jekylla, toho zlatovlasého kučeravého Rostu nebo Petra, jsem na souboj nevyzvala. Mimikry nevinnosti klidně vynechám. Je to Hyde, s kým vedu boj.

Do lesa jsem zamířila dvě hodiny před rozedněním. Bylo mokro a podrážky zimních bot se mi bořily do kluzkého bahna, které na cestu smetla noční průtrž. V okolních domech se naštěstí ještě nesvítilo. Žádný nešťastník, co by tak brzo pospíchal do práce, tu zřejmě nebydlí. Dusivé ticho netříštil ani hlas právě probuzených ptáků, jen na vedlejší parcele kokrhal kohout. Když jsem procházela kolem, nějaký velký pes, pravděpodobně vlčák, se podrážděně rozštěkal. Na okamžik mě to skoro donutilo k návratu. Zrovna teď by Hyde rozhodně neměl otevřít okno a začít vyhlížet, kdo mu slídí kolem zahrady. Nikdy předtím jsem žádný kopec nevyběhla tak rychle. V křoví nad cestou jsem se nacpala za rozeklaný akát, přitiskla obličej do vidlice mezi větvemi a dýchala si na prsty. Teplé rukavice sice zůstaly doma, ale v batůžku jsem si přinesla tenkou karimatku a hodila ji pod sebe. Stejně jako moje khaki bunda s kapucí se mezi stromy a starým listím dokonale ztrácela. Spatřit by mě nikdo neměl, ledaže by o mě zakopl, a to tady v tuhle dobu naštěstí nehrozilo. Jen kdyby ten pitomý pes na zahradě dole pode mnou konečně přestal rvát. Hlavně ať ho nikdo nepustí ven.

Chlad do mě nalezl, až se mi roztřáslы nohy. Ničím jiným to být nemohlo, protože strach jsem si přece zakázala. Mlha, zima a skřípění holých akátových větví člověku ale morálku příliš nepozvednou. Občas ze tmy za mnou zašustila kopýtka větší zvěře. Kanci, zatrnulo mi. Snad se na mě nepůjdou podívat. Nebo mufloni. Les je plný nočních zvířat.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Zvrácenost**.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete
zakoupit celou knihu.